

QUISLING: TYSK POLITIKK ER SOM NAPOLEONS

Vi offentliggjorde i nr. 7 1987 en tysk rapport som forteller om et generaloppgjør Quisling holdt med den tyske politikk overfor Norge. I dette nummer vil vi imidlertid omtale en rapport av 26. desember 1942 som kontreadmiral Fein har sendt til marinens overkommando om en samtale han dagen før hadde hatt med Quisling. Denne samtale har ikke gått over like mange emner som den vi nevnte ovenfor, men det kommer ihvertfall frem en del meget klare synspunkter fra Quislings side.

Samtalen begynner med at Quisling slår fast at de tyske troppers stilling i øst er meget kritisk. De er i en situasjon da de ikke greier å rykke frem og vanskelig kan trekke seg tilba-

ke. Om ubåtkrigen, som tyskerne var så stolte av, sier han at den tyske marine jo ikke greier å senke så mye tonnasje som de allierte er i stand til å bygge og erstatte.

Quisling går så over til å si at den tyske politikk ikke følger noen rett linje, men beveger seg i sikksakk. Kontreadmiralen bemerker at Quisling vet god beskjed om stemningen i andre europeiske land, og at han mener den i stigende grad vender seg mot Tyskland. Spørsmålet er i følge Quisling om Tyskland vil føre en virkelig europeisk politikk, eller om man vil opptre som Napoleon. For Norges vedkommende er ihvertfall det siste tilfelle. Quisling sier videre at om man sammenligner den politikk

Russland førte overfor Finland i den tid finnene var under russisk herredømme, med den politikk tyskerne fører overfor Norge, vil sammenligningen ikke falle ut til Tysklands fordel.

Quisling sier videre at det store tyske forvaltningsapparat som er bygget opp i Norge, er et enormt sløseri all den stund NS på en fullt ansvarlig måte er i stand til å ta seg av denne forvaltning. Han påpeker at Tyskland presser mer penger ut av Norge enn det ble presset ut av Tyskland ifølge Versailles-traktaten. Han legger til at knapt én nordmann av tusen virkelig er tyskvennlig og godtar hva tyskerne foretar seg her i landet. Med dette gir han jo da klar beskjed om hvor og-

så de fleste NS-folk står. Hvordan kan man snakke om germansk samarbeide samtidig som norske familier med 24 timers varsel blir kastet ut av sine hjem for å gi plass til såkalte «skuespillerinner»? spør Quisling. Quisling går så over til å påpeke at man rundt om i Europa følger nøye med i hva som skjer i Norge. Her i landet ville man få svaret på om et tillitsfullt samarbeide med Tyskland er mulig eller ikke. Han nevner at Tysklands erkefiende Frankrike fikk beholde sin flåte, mens de norske frivillige som var bestemt til å forsvare Nordens grenser i Finland, blir sendt til Kaukasus. Når det gjelder Frankrike, sier han at tyskerne selv har drevet Darlan over på alliert

side.

Quisling hevder så at om utviklingen, dvs. den tyske politikk, fortsetter som hittil, vil Tyskland etter sin seier stå overfor det faktum at alle andre stater i Europa er avvisende eller til og med fiendtligsinnet overfor dem. Kontreadmiralen innvender at en rekke tyske tiltak jo er rent krigsbetingede, men Quisling svarer at selv om det på begge sider hadde bestått sterke sympatier, så kunne slike tiltak drepe kjærligheten til de grader at det senere ikke ville være mulig å vekke den til live igjen.

Litt opprydding i begrepene

I Farmand for 8. august i år har signaturen Jan Dietz en nokså ondsinnet karakteristikk av «Folk og Land». Den lyder slik: «'Folk og Land', NS-kretsens særegne avis, dokumenterer hvordan den selektive hukommelse virker: Det som er ubehagelig, bortforklares – og det som ikke kan bortforklares, utelates.»

Er det ikke underlig? Når NS-folk forklarer noe, da er det ingen forklaring, men en bortforklaring. Og forlanger man av vesle «Folk og Land» det som gigantene Aftenposten, Verdens Gang og Dagbladet til dato ikke har greid, ja, ikke engang forsøkt, nemlig å gjengi begge parters syn?

La meg prøve å rydde opp i noen begreper. Tror man at NS-folk går rundt og forsvarer ting som Terbovens gisselskytinger, tortur og jødemord? Det er selvsagt at vi tar avstand fra slikt. Det gjorde vi alt den gangen i den utstrekning vi kjente til det. Det burde knapt være nødvendig å si ting som dette en gang. Men man bør merke seg dette: Når man snakker om «okkupasjonsgrusomheter», så dreier det seg i de aller fleste tilfeller om ting som var tyske i sitt opphav.

Her står «Folk og Land» såvidt jeg skjønner, overfor et dilemma. Skal man la sitt opplysningsarbeide omfatte både tyskernes og egne handlinger? Det er nemlig en del å si om det som kalles tyske «grusomheter», men som i

Av Ralf Nielsen

virkeligheten var handlinger de hadde full rett til å foreta ifølge folkeretten. En modig mann som Idar Aarheim påpeker for eksempel dette i sin artikkel i Aftenposten 7. august.

Men såvidt jeg skjønner, har «Folk og Land» valgt en annen vei, nemlig å konsentrere seg om det NS gjorde og var ansvarlig for. Med de begrensede ressurser man har, er det antagelig et klokt valg. Men fordi man ikke i særlig grad beskjeftiger seg med tyskernes handlinger, blir man som av Dietz beskyldt for utelatelser. Det er sannsynligvis en kalkulert risiko man er nødt til å ta.

Hvis jeg som menig leser skulle si noe om «Folk og Land»s linje, måtte det være at avisen i litt for høy grad konsentrerer seg om de politiske motiveringer bak Quislings og Nasjonal Samlings politikk. Hvorfor ikke skrive litt mer om de praktiske resultater vi oppnådde i de årene vi hadde ansvaret for Norges velferd?

Det er jo en kjensgjerning at vi reddet vårt folk fra sultedøden. Det var knapphet, javel, men ikke direkte sult. Vi kom ut av okkupasjonen med et folk som så absolutt var mye sunnere enn da vi gikk inn i den. Vi gjorde det kunststykke å ende opp med en clearinggjeld til Tyskland på over 800 millioner kroner, et enormt bløp den gangen. Det betydde at vi greide å importere langt mer

fra Tyskland enn vi eksporterte dit. I stor utstrekning besto importen av mat, i første rekke korn.

Og hvorfor ikke gå nærmere inn på det faktum at alle de norske kommuner som i tredivårene befant seg på fallittens rand, kom veladministrerte og gjeldfrie ut av okkupasjonen, takket være dyktige NS-ordførere? I det hele tatt kunne de hjemvendende seierherrer overta et inntakt og velsmurt apparat både i stat og kommune. Tror man at det bare kom rekende på en fjøl?

Og hvor er beretningene om de tusener av nordmenn som ble hjulpet av NS-folk når de kom i konflikt med tyskerne? De fleste av dem har ikke villet innrømme det, men det blir ikke mindre sant av den grunn.

Dette bare som forslag. Jeg vet at «Folk og Land» ikke har penger og mannskap til alt, men tenk over det.

JULE-LUKNING

INO's og «Folk og Land»s kontor holdes lukket i tiden fra mandag den 14/12-87 til 10/1-88. Posten hentes i denne tiden og beskjeder kan ringes inn til telefonsvarer.

Myten om «bondegården»

De mest fantastiske ting er blitt sagt og skrevet om den angivelige bondegården som frontkjemperne skulle få etter avsluttet tjeneste. Den horribeste påstanden er at norske bønder skulle jages fra gård og grunn for at løftene til frontkjemperne skulle kunne oppfylles.

Nå må det dessverre sies at en av kildene til slike håpløse påstander var det aller første opprop til fronttjeneste som gikk ut. Der er det brukt meget vage formuleringer som det kan tolkes litt av hvert inn i.

Vi har imidlertid liggende foran oss det fullstendige «Reglement for opptakelse som frivillig i Waffen SS (Rgt. Nordland) og i Den norske Legion», og her sies det om denne sak: «Videre gis det ham (den frivillige) anledning til i Østen å bestyre en bondegård. Utdannelsen til «Wehrbauer»

skjer på Waffen SS's bekostning. Den frivillige har så den mulighet å bosette seg som bonde i Østen etter at krigen er slutt, hvis han oppfyller de gitte betingelser. Tjenestetidens varighet i Waffen-SS, henholdsvis Legionen, er ikke avgjørende med henblikk på dette. Den frivillige som søker om å bli bosatt i Østen, blir likestilt og likeberettiget med sine tyske kamerater. Bosettelsen i Østen skjer i fellesskap med folk av samme germanske rasen.»

Dette er den fullstendige tekst, og den viser altså at det dreier seg om å bestyre en gård i Øst-Europa, noe man i tilfelle måtte søke om for å oppnå.

Hvorvidt en eneste norsk frontkjemper følte seg fristet av dette «tilbudet» er en annen sak. Vi kjenner ihvertfall ingen.

Der Gud ikke slapp inn

En NS-mann slapp ut av fengselet og var som så mange andre lut lei av den hatefulle statskirken med Berggrav i spissen. Nå var han imidlertid et dypt kristent menneske, og derfor mente han at han kunne finne havn i en sekt som hadde tiltalt ham. Presten der var imidlertid ikke så begeistret for å få en «landssviker» i menigheten, så derfor anbefalte

han NS-mannen å gå hjem og snakke nærmere med sin Gud om saken. Noen uker senere traff presten mannen og spurte: «Har du så lagt saken frem for Gud?» Det kunne mannen bekreftede. «Hva sa så Gud?» «Jo, han sa at jeg skulle ta det alt sammen med stor ro, for i den menigheten din har han aldri sluppet inn selv heller.»